

ĐỀ SỐ 4**I. ĐỌC HIỂU (3,0 điểm)****Đọc đoạn trích: sau và thực hiện các yêu cầu:**

Trong rất nhiều tin tức, những câu chuyện tiêu cực đầy rẫy trên báo chí, mạng xã hội trong năm qua, trong đó nhiều tội ác đáng sợ, những vụ cướp của, giết người, những vụ hành hạ trẻ nhỏ ... xuất phát từ những người có lòng dạ độc ác, bất lương, trong đó phần lớn là thanh niên, thì hành động quên mình, cứu người của Hoàng Đức Hải sẽ khiến người ta phần nào quên đi những tin tức đó và duy trì niềm tin về những điều tốt đẹp sẽ còn mãi trong đời thường.

Chỉ cách đây 3 tháng, trên Dân trí đã có bài viết về một giám đốc doanh nghiệp trẻ, Nguyễn Bá Luân cũng đã tự huy động, tổ chức tàu bè cứu thoát tới 200 người dân bị nạn, trôi dạt trên biển ở Vạn Ninh – Khánh Hòa trong tâm cơn bão số 12. Nếu không có hành động kịp thời của anh Luân, đó thực sự là một thảm họa lớn về thiên tai trong năm 2017. Tất nhiên, anh Luân cũng đã được Nhà nước, từ Chính phủ đến các cơ quan, đoàn thể địa phương khen thưởng, tôn vinh.

Trước đó nữa, báo chí cũng đã từng đăng một bản tin cảm động về một thanh niên tên Trần Hữu Hiệp (Thạch Thành, Thanh Hóa) đã ra tay cứu thoát 5 người trong một vụ tai nạn đường thủy trên sông Soài Rạp (huyện Cần Giờ, TPHCM). Anh tử nạn do nhường áo phao của mình cho một thai phụ bị đuối nước, còn chính mình thì đuối sức và chìm trong dòng nước. Không dễ để kể hết những gương dũng cảm, cứu người trong thời gian gần đây và điều đó cũng cho thấy, ở ta, những người tốt như những thanh niên trên không phải là hiếm. Rõ ràng là họ đều ý thức được rất rõ ràng những nguy hiểm rất lớn cho bản thân và thực tế, đã có nhiều người mất mạng vì cứu người, nhưng đúng lúc nguy hiểm nhất thì họ dường như chỉ nghĩ đến việc cứu người. Đó là những phút giây sinh tử không phải ai cũng làm được, đó thực sự là những hành động của những người hùng – những anh hùng trong đời thực.

Đã có nhiều hình thức khen thưởng, vinh danh xứng đáng cho những người quên mình cứu người nói trên, nhưng cá nhân người viết bài này vẫn mong muốn có những cách thức vinh danh họ đặc biệt hơn nữa: Phong tặng danh hiệu anh hùng, hay tạc tượng, đặt tên cho những con đường ... để người dân sẽ nhớ mãi, ghi lòng những hành động nghĩa hiệp, phi thường của họ.

Trích Những anh hùng trong đời thực – Mạnh Quân, báo Dân trí, 12/02/2018)

Thực hiện các yêu cầu sau:**Câu 1.** Xác định phong cách ngôn ngữ của văn bản.**Câu 2.** Theo tác giả, trong hoàn cảnh xã hội hiện nay, hành động quên mình cứu người của Hoàng Đức Hải có ý nghĩa gì?**Câu 3.** Tại sao tác giả khẳng định những người như Hoàng Đức Hải, Nguyễn Bá Luân, Trần Hữu Hiệp là những anh hùng trong đời thực?**Câu 4.** Anh/Chị có đồng tình với ý kiến: *Phong tặng danh hiệu anh hùng, hay tạc tượng, đặt tên cho những con đường ... để người dân sẽ nhớ mãi, ghi lòng những hành động nghĩa hiệp, phi thường của họ không? Vì sao?***II. LÀM VĂN (7,0 điểm)****Câu 1 (2,0 điểm)**

Từ nội dung đoạn trích phần Đọc hiểu, anh/chị hãy viết một đoạn văn (khoảng 200 chữ) trình bày quan niệm về “Người anh hùng trong thời đại ngày nay”.

Câu 2 (5,0 điểm)

Trong tác phẩm "Vợ chồng A Phủ", nhà văn Tô Hoài viết:

"Lúc ấy đã khuya. Trong nhà ngủ yên, thì Mị trở dậy thổi lửa. Ngọn lửa bập bùng sáng lên, Mị lé mắt trông sang, thấy hai mắt A Phủ cũng vừa mở, một dòng nước mắt lấp lánh bò xuống hai hõm

má đã xám đen lại. Nhìn thấy tình cảnh như thế, Mị chợt nhớ lại đêm năm trước A Sử trói Mị, Mị cũng phải trói đứng thế kia. Nhiều lần khóc, nước mắt chảy xuống miệng, xuống cổ, không biết lau đi được. Trời ơi, nó bắt trói đứng người ta đến chết, nó bắt mình chết cũng thôi, nó bắt trói đến chết người đàn bà ngày trước cũng ở cái nhà này. Chúng nó thật độc ác. Cơ chừng này chỉ đêm mai là người kia chết, chết đau, chết đói, chết rét, phải chết. Ta là thân đàn bà, nó đã bắt về trình ma rồi thì chỉ còn biết đợi ngày rũ xương ở đây thôi... Người kia việc gì mà phải chết. A Phủ ... Mị phảng phất nghĩ như vậy.

Đám than đã vạc hẳn lửa. Mị không thổi, cũng không đứng lên. Mị nhớ lại đời mình, Mị lại tưởng tượng như có thể một lúc nào, biết đâu A Phủ chẳng đã trốn được rồi, lúc ấy bố con Pá Tra sẽ bảo là Mị đã cởi trói cho nó, Mị liền phải trói thay vào đấy, Mị phải chết trên cái cọc ấy. Nghĩ thế, trong tình cảnh này, làm sao Mị cũng không thấy sợ...

Lúc ấy, trong nhà đã tối bùng, Mị rón rén bước lại, A Phủ vẫn nhắm mắt, nhưng Mị tưởng như A Phủ đang biết có người bước lại...Mị rút con dao nhỏ cắt lúa, cắt nút dây mây. A Phủ cứ thở phè từng hơi, không biết mê hay tỉnh. Lần lần, đến lúc gỡ được hết dây trói ở người A Phủ thì Mị cũng hốt hoảng, Mị chỉ thì thào được một tiếng "Đi ngay...", rồi Mị nghẹn lại. A Phủ bỗng khuyu xuống, không bước nổi. Nhưng trước cái chết có thể đến nơi ngay, A Phủ lại quật sức vùng lên, chạy.

Mị đứng lặng trong bóng tối.

Rồi Mị cũng vụt chạy ra. Trời tối lắm. Nhưng Mị vẫn băng đi. Mị đuổi kịp A Phủ, đã lẩn, chạy, chạy xuống tới lưng dốc, Mị nói, thở trong hơi gió thốc lạnh buốt:

- A Phủ cho tôi đi

A Phủ chưa kịp nói, Mị lại nói:

- Ở đây thì chết mất".

(Trích Vợ chồng A Phủ- Tô Hoài, Ngữ văn 12, tập hai, Nxb GD, 2008, tr.13,14)

Phân tích diễn biến tâm trạng và hành động của nhân vật Mị trong đoạn trích trên. Từ đó, nhận xét về tư tưởng nhân đạo của nhà văn Tô Hoài.

----- HẾT -----